

клієнтів за користування в Інтернеті порнографією з використанням образів дітей, що є прямим шляхом до педофільії та інших злочинів проти дитини.

Якнайкращому забезпеченню прав дітей, постраждалих від сексуальних злочинів, сприятиме ратифікація Європейської конвенції про захист дітей від сексуальної експлуатації та сексуального розбещення, яку Україна підписала ще три роки тому.

Крім того, ми, дорослі, маємо забезпечити дитині доступ до «безпечної Інтернету», чітко визначити відповідальність за розповсюдження дитячої порнографії, реклами наркотиків, психотропних речовин на різних інформаційних ресурсах.

На жаль, діти не ізольовані від насильства, що летить з телеекранів, від подвійної моралі, що майже стала нормою життя, неповаги до законів, зневажання людської гідності, а тому зростають жорстокість і агресивність у самому дитячому середовищі. Як наслідок, маємо проблему дитячої злочинності. У 2012 році майже 13 тисяч осіб віком молодше 18 років у нашій країні скоїли злочини. За останні п'ять років тільки за умисні вбивства та замах на них засуджені понад 500 неповнолітніх. Більшості засудженим неповнолітнім бракувало у житті повноцінного батьківського піклування та виховання. Практично кожен четвертий з них ніде не навчався та не працював. Тому дуже актуальною є проблема адаптації до міжнародних стандартів системи виховних колоній, аби малолітні порушники закону перебували в нормальних умовах, були оточені увагою педагогів та психологів, а установи, де вони утримуються повною мірою впливали на них стандартами.

Отже проблеми захисту прав дітей є надзвичайно актуальними та багатоглибкими і попри зроблені пішвічі ефективні кроки у забезпеченні прав дитини ще багато питань потребують вирішення. Тому консолідація зусиль різних органів влади та місцевого самоврядування а також системний підхід дадуть позитивний результат у вирішенні питань дотримання прав дітей в Україні.

ЗАХИСТ ПРАВА НА ПРАЦЮ

Прудивус В.Г., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.е.н., доцент, доцент кафедри господарсько-правових дисциплін ННПП НАВС Котирло О.О.

Право на працю є одним із найбільш важливих соціально-економічних прав і визначає можливість людей займатися працею для забезпечення як свого матеріального добробуту, так і духовного розвитку в умовах свободи та гідності, економічної безпеки та рівних можливостей.

Саме завдяки реалізації права на працю створюються матеріальні блага та забезпечується подальше зростання добробуту людей. Важливість його забезпечення декларує держава. Водночас порушення законодавства, яке встановлює гарантії трудових прав, стало буденним явищем в Україні, а дії держави щодо забезпечення зайнятості і реалізації права на працю й надалі залишаються малоєфективними.

Існують величезні проблеми щодо забезпечення права на гідну оплату праці. Частка заробітної плати в собівартості продукції і послугах залишається низькою. Близько 60% населення отримує зарплату нижче 2500 грн., а значна частка людей – нижче мінімального рівня.

Нікуди не зникла також і проблема заборгованостей по заробітній платі. Вона залишилася на достатньо високому рівні, і особливо гостро це питання стоїть щодо шахтарів, медиків і вчителів.

Бюджетна сфера відзначається низьким рівнем оплати праці. Це викликано, зокрема, тим, що попри законодавчі гарантії оклад працівників 1-го тарифного розряду єдиної тарифної сітки встановлений меншим за мінімальну зарплату. І незважаючи на вимоги і протести профспілок, держава нічого не змінює у цій сфері.

До сьогодні не ратифікованими є міжнародні договори, що захищають права трудових мігрантів, особливо тих, які незареєстровані у країнах перебування. Крім того, залишаються країни з великою кількістю українських трудових мігрантів, з якими Україною ще не укладено двосторонніх договорів, що можна було б використати для захисту прав цих людей.

У 2012 році в Україні кожен п'ятий молодий чоловік до 25 років не має роботи, та сама ситуація і з тими, кому за 50 років. 40% випускників вищих закладів освіти на роботу не за отриманою спеціальністю. Шанс підвищити кваліфікацію має тільки один з десяти штатних працівників.

Загалом на ринку праці України є дві основні проблеми. Перша – його висока тінізація. За повідомленням прем'єр-міністра України Миколи Азарова з 20 млн. працездатних громадян офіційно працюють лише 13 млн., а близько 5 млн. людей знаходиться поза легальним ринком праці. Отже, лише 13 мільйонів сплачують внески у соціальні фонди. З них, на думку експерта Центру Разумкова Павла Розенка, половина платить їх у мінімальному розмірі. Крім того, такі робітники абсолютно незахищені. Роботодавць щодо них не несе ніяких соціальних зобов'язань, і не відчуває відповідальності.

Друга проблема – дешевизна робочої сили. У нас робота не захищає людину від бідності. Так, директор Київського обласного центру зайнятості Василь Якобінчук заявив, що роботодавці пропонують в службу зайнятості вакансії з низьким рівнем зарплат, на які дуже складно працевлаштувати людей. Також зазначив, що в області майже 30% вакансій, які подаються роботодавцями в службу зайнятості, мають мінімальну заробітну плату. (Розмір мінімальної зарплати в Україні на сьогодні становить 1094 грн.). При цьому дуже незначна частина вакансій перевищує середню заробітну плату.

Підсумовуючи вище сказане, ми бачимо що проблеми, що стосуються працевлаштування, оплати праці, ринку праці досить яскраво виражені, та не досконало врегульовані законодавством. Для початку, щоб покращити ситуацію в країні потрібно: підвищити розмір допомоги по безробіттю до розміру прожиткового мінімуму, а також внести необхідні зміни до законодавства, які визначали б гарантії отримання цієї допомоги на цьому рівні; зменшити високе безробіття передусім серед найбільш уразливих категорій населення, в першу чергу, молоді, людей передпенсійного віку, осіб з інвалідністю; здійснити заходи щодо вдосконалення оплати праці в органах державної влади з метою покращення соціального захисту простих працівників, усунення системи прихованої заробітної плати, що встановлена призначенням різноманітних премій і доплат, які в більшій мірі залежать від лояльності до керівництва, ніж від продуктивності; удосконалити державний контроль за дотриманням трудових прав, створення ефективних механізмів реагування на ці порушення; ратифікувати необхідні міжнародні документи, які посилюють захист працівників-мігрантів в сфері працевлаштування та соціального захисту.

ЗАХИСТ ПРАВ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ НА ЖИТЛО

Павлюк І.О., студент ННІП НАВС

Науковий керівник: викладач кафедри цивільно-правових дисциплін ННІП НАВС Волківська Т.Ф.

У сучасному національному законодавстві права і свободи людини та громадянина повинні бути не лише задекларовані у законодавчих актах, а ще й гарантовані та забезпечені як державою в цілому, так і її окремими органами влади. Так, згідно зі ст.47 Конституції України, кожен має право на житло, а держава повинна створювати умови, за яких кожний громадянин матиме змогу побудувати житло, передати його у власність або взяти в оренду. З огляду на це висвітлення проблеми захисту житлових прав громадян є доцільним в умовах сьогодення.

Житлові права регулюються нормами у різних галузях права, найчастіше у вигляді цивільно-правових відносин, які поділяються на право власності на